

gerningen. Således har den virket i mange år, mest og tydeligst i de seneste årtier, hvor debatten om indvandringen tog fart i befolkningen.

Almindelige mennesker, folk som ikke har fået deres sprog slebet og formet på universiteter og højere uddannelsesanstalter, sagde af deres hjertes mening fra over for den i 1980'erne og 1990'erne ukontrollerede, ustyrlige indvandring, og øjeblikkelig slog deres ideologiske modstandere til og trak dem i retten på grund af deres uslebne sprogbrug.

Enhver kender til det; enhver har oplevet eksempler på denne brug af § 266 b. Og konsekvenserne var jo ikke kun, at ytringsfriheden blev stækket, men også at den almindelige danske befolkning fik ordet frataget – konsekvenser, som er en krænkelse af grundlovens og folkestyrets ord og ånd.

Jeg er så gammel, at jeg var med, dengang § 266 b blev indført i straffeloven. Jeg sagde offentligt fra – jeg tror som den første i landet – i nogle kronikker i Berlingske Tidende i november 1970, men fik kun en vrissen afvisning af daværende justitsminister Knud Thestrup samt en for mig selv forbløffende opbakning af Aksel Larsen og Poul Dam fra SF.

Og selvfølgelig var jeg og alle andre klar over, hvorfor vi fik § 266 b. Det skyldtes den internationale konvention af 21. december 1965 om afskaffelse af alle former for racediskrimination, som Danmark skulle tilslutte sig, en efterkrigstidens hellighed, som fik Poul Dam til at udtale sin berettigede kritik af, at begrebet race hermed for første gang optrådte i dansk lovgivning – dette infame, underlødige begreb, som anden verdenskrig var udkæmpet for at slå ned. Men sådan var realiteten.

Denne realitet gælder utvivlsomt endnu. Vi gør os ingen forestillinger om, at Danmark ville turde udtale en uærbødig kritik af den internationale konvention, heller ikke selv om Beate Winklers overvågningscenter i Wien har bidraget til at afsløre den ubehagelige sandhed om, hvordan begrebet race og racisme misbruges af den politiske korrekthed i Vesteuropa.

Men vi kan gøre ét. Vi kan tilføje et stk. 2 til § 266 b, som siger, at hvis den jævne dansker har sagt noget, som er sandt, selv om han har sagt det uslebent, eller hvis den jævne dansker har haft rimelig grund til at anse det for dækkende for de faktiske forhold, så kan den jævne dansker, mand eller kvinde, ikke straffes.

Det kan vi gøre. Således kan vi respektere den danske befolkning og det frie ord. Således

kan vi bidrage til at sætte en stopper for den forargelige forfølgelse af ukorrekte meninger og bramfri udtryk, som i årtier har terroriseret den danske debat.

Det skal ikke være muligt uden videre at kunne slæbe folk i retten, fordi de udtrykker deres hjertes mening i folkelige vendinger. Det skal ikke mere være sådan, at danskerne er bange for at tale frit om de spørgsmål, der i denne periode optager dem mere end noget andet. Lad os sætte danskerne i frihed. Det er dette, som vores lille ændring af straffelovens § 266 b vil sige.

Paragraffen består jo; vi gør os ikke skyldige i det brud med den internationale konvention, som man tydeligvis frygter. Men vi befrier den danske befolkning for det åg, der har ligget på den siden 1971, og som vi er mange, der har kunnet bevidne: folk, der ikke turde navngive sig; folk, der hviskede deres mening, fordi de ikke turde udtale den højt; folk, som var skræmte og terroriserede af en politisk korrekthed og mediemæssig overklasse, som forvandlede det frie ord i landet til en karikatur.

Vi håber, at vi er kommet så vidt, at den hellige og almindelige retfærdighed fra 1960'erne ikke længere skal tyrannisere danskerne. Og vi håber derfor og tror også, at denne meget lille tilføjelse til straffelovens § 266 b vil kunne vinde flertal i dette høje Ting.

KL 17.05

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen): Tak til ordføreren. Vi går videre i ordførerrækken. Det er nu hr. Tom Behnke.

Tom Behnke (KF):

Jeg kan med lovforslag L 103 forstå, at forslagsstillerne har opgivet helt at få ophævet bestemmelsen. Og det er jo egentlig på en måde lidt synd – selv om jeg ikke er enig med forslagsstillerne – for det var dog, om man så må sige, et rent forslag. Nu har vi fået et forslag, som efter min bedste overbevisning er helt galt.

Forslagsstillerne går nu ind og siger, at de gerne vil være med til at bevare paragraffen, men de ønsker så at udvide den til, om jeg så må sige, at gælde begge veje. Men det er der jo ikke tale om, og det vil jeg vende tilbage lidt senere.

Den anden del af forslaget er, at forslagsstillerne ønsker at tillade trusler, ønsker at tillade forhånelser og nedværdigelser af andre mennesker. Hvis bare udtalelserne er sande, eller hvis man bare troede nok på, at udtalelserne var sande, skal det være tilladt at true, forhåne og ned-